

„Ske din Vilje!“ lød det i hendes Øre med Grandtanten mørke Røst, og hun nikkede hen for sig til Bekræftelse. — Ja! Hun gav tabt! Overgav sit Barn i de ukendte Magters Varetægt. Hun var træt nu, orkede ikke mere! —

Oppe i sit Kammer havde Jytte taget sin Skrivemappe frem. Hun sad med Haanden under Kinden og skrev til Torben. Med sin store, faste Skrift, der for mange havde været et Vidnesbyrd om tilsvarende Karakteregenskaber, bad hun ham om Tilgivelse, fordi hun vistnok var kommen til at give ham forkerte Forestillinger om, hvad hun følte for ham.

„Min Opførsel mod Dem igaar paa Turen kan jeg ikke selv forklare mig anderledes end som en utilgivelig Kaadhed, maaske fremkaldt af, at De ved Frokostbordet skænkede lovlig meget for os af den stærke Vin. Jeg er fuldt og fast bestemt paa aldrig at gifte mig. I det Punkt er jeg den samme, som dengang jeg sidst skrev til Dem i en lignende Anledning. Jeg er forøvrigt overbevist om, at De meget snart vil se tilbage paa denne lille Affære uden Sindsbevægelse. For mit eget Vedkommende beklager jeg, at jeg rimeligvis nu har forskærtset Deres Venskab, som jeg satte saa megen Pris paa. Skylden er udelukkende min egen.“

Hun skrev Brevet uden Standsning, utaalmodig efter at faa det bragt til ham ved et Bud, saa hun ikke risikerede, at han kom igen. Da hun saae hans Navn paa Konvolutten, studsede hun selv over, hvor tydeligt det stod prentet. Ikke et Sekund havde Haanden rystet.